

Ulike tekster av ungdom med utgangspunkt i plakaten «HOLD TETT»:

0019

Alt du ser og hører må holdes tett. Det kan komme inn i feil ører, og få store konsekvenser. Det du har sagt kan blusse opp og bli en helt annen fortelling. Pass på hvem du sier hva til, det kan alltid være noen som fanger opp dine ord. Ordene dine blir små om feil personer hører og forteller videre. Noe av det du ser bør det holdes kjeft om, ting som er dømt til å ikke fortelles videre. Om du gjøren noe dumt og forteller det til noen kan det hende «Alle vet det innen et par dager. Heller ikke tro på alt som du hører før du vet det er sant.»

0020

De kommer hjem. Alvorlige og stumme. All glede er borte. Hvordan kan de sitte vanlig på en kafe og snakke om været eller dra på kino når pluselig alt det ikke føles så viktig lengre? Ting som du før gjorde hver dag, som føltes så uviktig, tenker du nå over hver gang du gjør dem. Selv om det er helt vanlige ting som å gi en varm klem til din kjære, velge middag eller å bare kunne gå ut. Dine nærmeste begynner å lure og stille spørsmål. Men ingen får svar. Bare et tomt blick og skuldre som hever seg opp og ned. Hold tett! Sa de.

0023

Ingen er interessert i hva du har å si, så hold det for deg selv. Om det er av følsomhet for andre, ikke bry deg, det kommer bare til å komme tilbake å skade deg like mye.

0026

Holde tett? Hvorfor er det sånn at man skal holde tett om enkelte ting? Noen ganger er det bedre å si det rett ut. Foreksempel hvis T-skjorten din er på vranga så vil du at noen skal si ostedet for å holde tett? Eller det som ble sagt om akriveret ista: taushetsplikt. Et finere ord enn å holde tett. Man kan få flere konsekvenser av å holde tett omm viktige ting. Hvis man ikke sier fra om man har kjøret på noen, og dette blir oppdaget, får man straf. Eller hvis man er president og ikke varsler om at en katastrofe (tornado, etc) kommer, kan mange dø pga at de ikke fikk evakuere. Ikke hold tett!

0027

«Lov meg å ikke si dette videre, da!» Hun satt i sofaen men knærne opp under haken. Vi var på filmkveld og vi var nå kommet til det jeg liker å kalle «sladretimen». Jeg liker å si til meg selv at jeg ikke er noen «sladrer». At når samtalen beveger seg mot det, melder jeg meg ut. Er det egentlig sant? Når jeg tenker meg om har jeg jo vært mmed på sladringen i kveld. Jeg merker også at stemningen blir opprømt med en gang jentegjengen får nyss om noe «hemmelig».

I bunn og grunn er ikke sladring OK. I de fleste tilfeller sladrer man på bekostning av andre. Sladringen er også som attest negativ. Tenk da på den stakkars personen som gjorde en tabbe, ett lite feiltrinn, og plutselig får «hele verden» vite om det. Hvertfall den personens veren. Og det er nok. Det hjelper ikke at de i Pakistan ikke vet om det så lenge alle de personen kjenner vet det. Livet faller i grus.

Jeg mener at om det er feil å gjøre en tabbe, er det desto verre å sladre om at noen har gjort det.